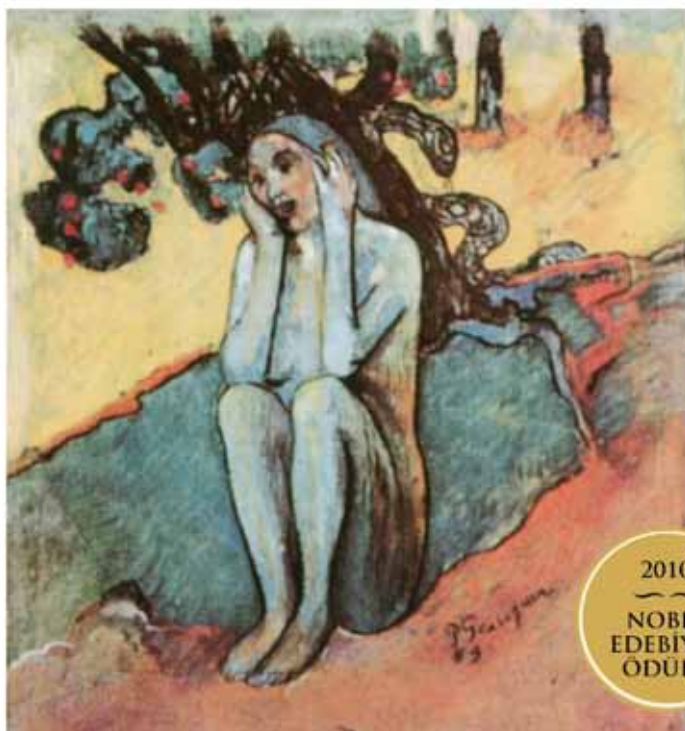

MARIO VARGAS
LLOSA

YEŞİL EV

ROMAN

2010
—
NOBEL
EDEBİYAT
ÖDÜLÜ

Çeviri: ALEV ER

❤
CAN

2.
BAŞKI

MARIO VARGAS
LLOSA

YEŞİL EV

La casa verde, Mario Vargas Llosa

© 1965, Mario Vargas Llosa

© 1984, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells S.A. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1984

2. basım: Ekim 2012

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-510-091-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

MARIO VARGAS
LLOSA

YEŞİL EV

ROMAN

2010 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Çeviri

Alev Er

Mario Vargas Llosa'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kent ve Köpekler, 1984

Palomino Molero'yu Kim  ld rd ?, 1991

Elebařılar / Hergeleler, 1992

Üvey Anneye  vg , 1992

Mayta'nın  yk s , 1992

Julia Teyze, 1994

And Daęları'nda Terör, 1996

Masalca, 1996

Don Rigoberto'nun Not Defterleri, 2002

Teke Şenliği, 2003

Cennet Bařka Yerde, 2006

Kelt Rüyası, 2011

MARIO VARGAS LLOSA, 1936'da Peru'nun Arequipa kentinde doğdu. Başkent Lima'daki Leoncio Prado Askerî Okulu'nda edindiği kişisel deneyimlerden yola çıkarak kaleme aldığı ilk romanı *Kent ve Köpekler*'le (1963) kısa sürede üne kavuştu. İlk romanını 1966'da *Yeşil Ev*, 1969'da *Conversación en la catedral* (Katedralde Konuşmalar), 1973'te *Yüzbaşı ve Kadınlar Taburu*, 1977'de *Julia Teyze* izledi. *La guerra del fin der mundo* (Dünyanın Sonunu Getiren Savaş), *Masalçı*, *Üvey Anneye Övgü*, *Don Rigoberto'nun Not Defterleri*, *Palomino Molero'yu Kim Öldürdü?*, *Mayta'nın Öyküsü*, *Teke Şenliği*, *Cennet Yolu* gibi yapıtlarıyla günümüzün en seçkin yazarları arasındaki yerini aldı. 1993'te yayımlanan *And Dağlarında Terör* adlı romanı Planeta ödülüne değer görüldü. Edebiyat eleştirisi alanında ise Gabriel García Márquez, Flaubert, Sartre ve Camus'nün yapıtları üzerine kitaplar yayımladı. 1990 yılında Demokratik Cephe'nin adayı olarak katıldığı başkanlık seçimlerinde Alberto Fujimori karşısında başarılı olamadı. 2010'da Nobel Edebiyat Ödülü'nü aldı.

ALEV ER, 1950'de Karaman'da doğdu. Galatasaray Lisesi'nden sonra Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. 1978'den bu yana *Cumhuriyet*, *Yeni Yüzyıl*, *Aydınlık*, *Güneş*, *Milliyet*, *Sabah*, *Star* ve *Taraf* gazetelerinde, haftalık *Aktuel* dergisinde çalıştı. *Şafakta Verilmiş Sözüm Vardı*, *Yeşil Ev*, *Pekin'de Sonbahar*, *Kuşatma Hali* olmak üzere 20'nin üstünde roman ve inceleme çevirisi ve *Bir Uzun Yürüyüşü 68* adlı röportajlar kitabı var.

Patricia'ya

BİR

Çavuş, Patrocinio Ana'ya gözucuyla bakıyor: Eşekarısı hâlâ orada. Kayık bulanık suyun üstünde öne arkaya salınıp duruyor. Suyun her iki kıyısında, birer duvar gibi yükselen sıra sıra ağaçlar var. Yakıcı, yapışkan bir buhar yayılıyor dalların arasından. Muhafızlar birbirlerine sokulmuş uyuyorlar. Belden yukarıları çıplak. Tam tepede sarı yeşil bir öğle güneşi var ama, hurma dalları onları koruyor: Ufaklık, kafasını Şişko'nun göbeğine dayamış dinlendiriyor. Sarı kocaman kocaman terliyor. Kara ise ağzı açık, horlayıp duruyor. Bir sinek filosu kayığa doğru inişe geçiyor. Kelebekler, arılar, koca koca sinekler uyuyan gövdelerin çevresinde dönüp duruyorlar. Motor biteviye homurdanıyor. Hıçkırık gibi bir homurtu. Kılavuz Nieves, sol eli dümende, sağ elinde bir sigara, kaskatı duruyor. Hasır şapkanın altındaki bronzlaşmış yüzde tek bir kıpırtı yok. Bu orman adamları da neden normal insanlara benzemezler sanki? Neden öteki Hıristiyanlar gibi doğru dürüst terlemezler? Angélica Ana, gözlerini yummuş, dimdik, kayığın kışında duruyor. Yüzü kırış kırış. Arada bir, dilini şöyle bir bıyıklarında dolaştırıp biriken terleri topluyor ve tükürüyor. Zavallı kadın! Bu yaşta böyle gezintilerin âlemi var mı! Eşekarısı birden mavimsi kanatlarını çırpıyor, Patrocinio Ana'nın pembe al-

nını terk ediyor. Bembeyaz ışığın içinde çemberler çizerek gözden kayboluyor. Şimdi Kılavuz, motoru durduracak ve “Çavuş, geldik, Chicais bu yarın ardında bir yerde,” diyecek. Ama Çavuş’un içine öyle doğuyor ki, orada kimsecikler yok. Motorun gürültüsü dinliyor, rahibeler ve askerler gözlerini açıyorlar. Başlarını kaldırıp bakıyorlar. Kılavuz Nieves, ayakta, kancayı bir sağa bir sola daldırıyor. Kayık sessizce kıyıya yanaşıyor. Askerler yerlerinden doğrulup gömleklerine, keplerine el atıyorlar. Tozluklarını düzeltiyorlar. Irmağın sağ kıyısındaki ağaçların geçit töreni bir dalga darbesiyle duruveriyor. Kayık kumsala oturuyor. Burası çakıltaşları ve balçıkla, öbek öbek kamışlarla, fundalıklarla kaplı küçük bir körfez. Kayığın burnu, kırmızı toprağa hoş bir parantez çiziyor. Ağaçların sona erdiği yerde dik bir yar yükseliyor. Kıyıda tek bir kayık; yarın üstünde tek bir insan silueti yok. Kayığın dibini kuma gömülüyor. Nieves ve askerler aşağıya atlayıp kurşunu çamurun içinde bata çıka yürüyorlar. Yüreği onu yanıltmıyor; bir mezarlık burası. Hem *Mangache*’ler¹ her zaman doğru söylerler. Çavuş, kayığın burnundan aşağı sarkıyor. Kılavuz ve askerler kayığı toprağın kuru olduğu yere çekiyorlar. İyi yürekli rahibelere yardım ediyor, onları kucaklarında taşıyorlar. Aman bir yerleri ıslanmasın. Angélica Ana, Şişko ile Kara’nın kollarındayken bile ciddiyetini koruyor. Ufaklık ile Sarı, onu kucaklamak için kollarını uzattıklarında Patrocinio Ana bir an tereddüt ediyor, sonra ıstakoz gibi kızarak kollarına düşüyor. Askerler zorlukla, paytak paytak yürüyerek kumsala aşıyorlar. Rahibelere çamursuz bir yere indiriyorlar. Çavuş atlayıp yarın ayağına ulaşıyor. Angélica Ana, kararlı adımlarla yokuşu tırmanmaya başlamış bile. Ardında da Patroci-

1. Peru’da Madagaskar kökenli Afrikalı kölelere verilen isim. (Y.N.)

nio Ana var. Her ikisi de emekleyerek ilerliyor ve tozu dumana katıyorlar. Yarın üstünde incecik bir toprak tabakası var. Adım attıkça kayıyor. Çavuş ve askerler dizlerine kadar toprağa gömülmüş, toz içinde, iki büklüm ilerliyorlar. Ağzalarını mendillerle örtmüşler. Şişko'yu aksırık tutuyor ve tükürüyor. Tepeye vardıklarında birbirlerinin tozunu silkiyorlar. Çavuş çevreye bir göz atıyor: Yuvarlak bir düzlük, sivri damlı birkaç kulübe, bakımsız muz ve manyok tarlaları ve bütün bunları çepeçevre saran yoğun, sık bir orman. Kulübelerin arasında dallarına küçük, oval keseler asılı ağaçlar var: *Paucar*¹ yuvaları bunlar. O sizi bu konuda daha önce uyarıştı, Angélica Ana, bu yüzden şaşırarak bir şey yok. İşte görüldüğü gibi, burası bomboş. Ama Angélica Ana bir o yana, bir bu yana koşuyor; evin birine dalıyor, oradan çıkıp burnunu bir başkasına sokuyor; sinek yakalamak için ellerini şaklatıyor, bir an bile durmuyor. Öyle ki, uzaktan, yaşlı bir kadından çok tozlara bürünmüş, kıpır kıpır bir rahibe giysisini andırıyor. Dimdik, enerji yüklü bir gölge. Patrocínio Ana ise, tersine, hiç kımıldamadan, olduğu yerde duruyor. Ellerini giysisinin altına gizlemiş, gözleri, terk edilmiş köyün içinde koşuşturup duruyor. Dallar kımıldıyor ve canhıraş çığlıklar kaplıyor ortalığı. Yeşil kanatlardan, masmavi gövdelerden ve siyah gagalardan oluşan bir filo, Chicais'ın ıssız kulübelerinin üstünde gürültüyle uçuşuyor. Askerler ve rahibeler, çalılıkların ardında kayboluncaya kadar, gözleriyle onları izliyorlar. Kopardıkları patırtı bir an havada asılı kalıyor: Burada papağan olduğuna göre, demek yiyecek bir şeyler bulunabiliyor. İnsanın, her şeye karşın açlıktan ölme-yeceğini bilmesi iyi bir şey. Ama, öyle her şeyi yiyemez-

1. Ötücü kuşlar takımından bir kuş. (Y.N.)

siniz anacığım, insanın midesi perişan olur. Yani, sizin anlayacağınız, bağırsaklarınız bozulur.

Tırmadıkları yarın bittiği yerde önce hasır bir şapka peydahlanıyor; sonra da Kılavuz Nieves'in bronzlaşmış yüzü: İşte anacıklar, Aguaruna'ları korkutan şey bu. Bu kadar dik kafalı olmanın âlemi var mıydı sanki, neden onu dinlememişlerdi? Angélica Ana yaklaşıyor, kısık gözleriyle çevreyi kolaçan ediyor. İri, boğum boğum ve üzerleri çillerle kaplı elleri Çavuş'un gözleri önünde dans ediyor; yakında bir yerdeler, yanlarında hiçbir şey göturmemişler, oturup dönmelerini bekleyeceğiz, hepsi o kadar. Adamlar bakıyorlar. Çavuş bir sigara yakıyor. İki *paucar* gökyüzünde bir o yana, bir bu yana uçup duruyor. Siyah, yaldızlı tüyleri ıslak bir parıltıyla yanıyor. Chicais'ta her şey var, küçük kuşlar bile. Olmayan yalnızca Aguaruna'lar¹ ve bu durum Şişko'yu güldürüyor. Neden onları ansızın bastırmıyoruz? Angélica Ana şaşırmış görünüyor. Anacık, onları herhalde pek iyi tanı mıyordu, çenesinin altındaki beyaz kıllar usul usul titriyor. Hıristiyanlardan korkuyorlar ve bu yüzden de kaçıp bir yerlere gizlendiler. Dönecekler diye beklemenin de bir yararı olmaz. Biz burada olduğumuz sürece yerlerinden bile kıpırdamazlar. Ufak tefek ve şişman Patrocinio Ana da burada. Kara ile Sarı'nın arasında. Neyse ki geçen yıl böyle kaçmamışlardı. Hatta onları karşılamış, dumanı üstünde bir *gamitana*² bile sunmuşlardı. Çavuş bunu hatırlıyor mu acaba? Ama o zaman hiçbir şey bilmiyorlardı ki Patrocinio Ana. Şimdi herhalde durumu kavramışsındır. Askerler ve Kılavuz Nieves yere oturup ayakkabılarını çıkartıyorlar. Kara matarasını açıp içiyor, sonra derin

1. Peru'da ormanlarda yaşayan yerli halk. (Y.N.)

2. Eti lezzetli tatlı su balığı. (Y.N.)

derin iç çekiyor. Angélica Ana başını kaldırıyor: Çavuş, çadırlarımızı kuralım – yüzü kırış kırış, cibinliklerimizi takalım – bakışları bomboş, dönmelerini bekleyelim – sesi kırıgın, üstelik sakın bana hayır deme; ben oldukça görmüş geçirmiş bir kadını. Çavuş sigarasını atıyor, topuklarıyla ezip toprağa gömüyor. Keyfiniz bilir. Haydi çocuklar, biraz kıvılda. Ve tam bu sırada bir gıdıklama duyuluyor ve sık fundaların arasından bir tavuk fırlıyor. Sarı ve Ufaklık neşeyle çılgılığı basıyorlar. Yer yer beyaz lekeleri olan kara bir tavuk bu. Peşinden seyirtip yakalıyorlar. Angélica Ana'nın gözlerinde şimşekler çakıyor. Haydutlar, ne yapıyorsunuz, sizin mi ki o? Yumruğuyla havayı dövüyor. Bırakın çabuk onu. Bırakmaları için Çavuş da üsteliyor ama istemeye istemeye. Ama anacığım, eğer burada kalınacaksa bunu yemek pekâlâ haklarıdır, açlıktan karnımız kazınacak değil ya! Angélica Ana ise yolsuzluğa hiç dayanamaz. Zavallı tavuklarına da göz dikecek olursak, bize güven duymalarını nasıl bekleyebiliriz? Bunu Patrocinio Ana da onaylıyor. Evet Çavuş, çalmak Tanrı'ya saldırmaktır. Yüzü yusuvarlak ve her tarafından sağlık fişkırıyor. Yoksa Tanrı'nın buyruklarını görmezden mi geliyorsun? Tavuğun ayağı yere değiyor. Keyifle gıdaklıyor, kanatlarını çırpıyor. Salına salına uzaklaşıyor. Çavuş ise omuzlarını silkiyor: O buyrukların ne mene şeyler olduğunu kendisinden daha iyi değilse bile, en az kendisi kadar iyi bildikleri halde, böyle namusluluk kaygılarına kapılmak da neyin nesi oluyor?

Askerler kıyı boyunca uzaklaşıyorlar. Ağaçlarda papağanlar ve *paucar*'lar cıvıl cıvıl. Sinek vızıltıları. Chica'sın çatılarını örten *yarina*¹ yapraklarını kıvıldatan hafif bir yel. Çavuş tozluklarını gevşetiyor, mırıldanıyor.

1. Panama'nın güneyinde yetişen bir tür palmye. (Y.N.)

Çarpık çurpuk bir ağzı var. Kılavuz Nieves sırtına bir şaplak konduruyor: Böyle canını sıkma, olayları sakın sakın, olduğu gibi kabul et. Çavuş ise çaktırmadan rahibeleri işaret ediyor. Ah, Don Adrián; böyle tombulları da oldum olası sevmez. Angélica Ana susuzluktan kıvranıyor ama, bunu bilen kim? İnsanı bir kere hararet bastı mı, ruhu belki daha bir canlanır ama, vücut bu kadar sıkıntıyı çekmez. Angélica Ana böyle diyor, Patrocinio Ana'ya. Ama hayır. Böyle konuşmamalısın Angélica Ana. Şimdi askerler yukarı çıkarlar ve bir limonata içtin mi bir şeyciğin kalmaz. Kendini daha iyi hissedersin. Bu kadınlar böyle fısır fısır ne konuşuyorlar? Yoksa Çavuş'u mu çekiştiriyorlar? Çavuş dalgın dalgın çevreye göz geziyor. Onu enayi mi sanıyor bu kadınlar? Serinlemek için kepini yelpaze gibi sallıyor. Ah, şu iki genç tavuk! Ve birden Kılavuz Nieves'e dönüyor: Dostlar arasında fısıltıyla konuşulmaz. Kılavuz'sa, Çavuş bak, adamların koşarak geliyor, diye uyarıyor onu. Bir kano mu? Evet, diye yanıtıyor Kara. İçinde Aguaruna'lar mı var? Evet Çavuş, diyor Sarı; Ufaklık, Evet; Şişko ve rahibeler de yine, Evet evet, diye yineliyorlar. Sonra gidip birtakım sorular soruyor ve ne yapacaklarını kestiremeden geri geliyorlar. Çavuş, Sarı'ya yarın başında beklemesini ve yukarı çıkarlarsa haber vermesini buyuruyor. Ötekilerinse saklanmaları gerek. Kılavuz Nieves, tozlukları, tüfekleri topluyor. Çavuş ve muhafızlar kulübelerden birine dalıyorlar. Rahibelerse köy alanında kalakalıyorlar. Annecikler, saklanmanız gerek. Patrocinio Ana çabuk, Angélica Ana haydi. Rahibeler bir an birbirlerine bakıyor, fısıldaşıyor, sonra, seke seke koşarak tam karşılarında bulunan kulübeye giriyor; içerideki çalı çırpıların ardında gizlenmeye çalışıyorlar. Sarı, parmağıyla ırmağı gösteriyor; İşte iniyorlar Çavuş, kanolarını bağlıyorlar, hah şimdi de yukarı çıkıyorlar, diye sesleniyor. Çavuş ise, Çabuk ol uyuşuk, sak-

lan Sarı, uyuma orada, diye çıkışıyor. Ufaklık ve Şişko, tam siper yere yatmışlar. *Chonta*¹ kütüklerinden örülmüş duvarın çatlaklarından dışarıyı gözlüyorlar. Kara ve Kılavuz Nieves ise duvarın dip köşesine çekilmişler. Derken, Sarı koşarak geliyor ve Çavuş'un yanına ulaşır ulaşmaz yere çömeliyor. İşte oradalar; Angélica Ana yaşlı maşlı, ama gözleri çok keskin. Patrocinio Ana, diyor, onları görüyorum, altı kişiler. Kadınlardan yaşlı olanının saçları salkım saçak, üstünde beyazımtırak bir peştemal var. Bez, bronzlaşmış, gevşek iki et parçasına dönüşmüş olan göğüslerinden kemerine dek iniyor. Onun ardından da kısa boylu, karınları dışarı fırlamış, iskelet bacaklı iki genç adam geliyor. Cinsel organlarını, sarmaşık lifleriyle tutturulmuş toprak rengi kumaş parçalarıyla örtmüşler. Kıçları açıkta. Saçlarıysa birer çelenk gibi kaşlarının üstüne dökülüyor. Sırtlarında muz hevenkleri taşıyorlar. Daha arkada ise, başlarında lif lif örülmüş saçlarıyla iki küçük kız... Birinin burnunda hızma var, ötekinin ayak bileklerindeyse deri halkalar. Onlar da peşlerinden gelen küçük çocuk gibi çırılçıplaklar. Çocuk hepsinden daha körpe ve daha çelimsiz görünüyor. Derken, köyün çıplak ve ıssız alanına bakıyorlar. Öndeki kadın ağzını açıyor. Adamlar da bir o yana bir bu yana başlarını sallıyorlar. Rahibe analar onlarla konuşmaya mı çıkıyorlar ne? Evet, diyor Çavuş ve işte rahibeler çıkıyor, çocuklar dikkat. Altı tane baş, hep birlikte o yana dönüyor ve donup kalıyorlar. Rahibeler, yüzlerinde gülümseme, adım adım gruba doğru yaklaşıyorlar. Çıplak gözle fark edilmeyecek kadar yavaş, Aguaruna'lar birbirlerine sokuluyorlar. Az sonra da, soluk renkli ve kaskatı bir vücut gibi, iç içe geçiyorlar. Altı çift göz, karanlık silüetleriyle kendilerine

1. Kerestesi sert bir palmye türü. (Y.N.)

yönelen bu iki nesneye yapışıyor. Kaçmaya kalkacak olurlarsa saldıracamız çocuklar; ama tek bir mermi bile atılmasını istemiyorum, onları korkutmanın anlamı yok, diye uyarıyor Çavuş. Yaklaşmalarına izin veriyorlar Çavuşum, diyor Sarı. O, görür görmez kaçacaklarını sanıyordu oysa. Gerçekten de körpecek şeyler bu kızlar; gencecik şeyler, öyle değil mi Çavuşum? diyor Şişko. Çavuş, Şişko sen iflah olmaz adamın tekisin, diye karşılık veriyor. Rahibeler duraklıyor. Küçük çocuklar da aynı anda belli belirsiz gerileyip yaşlı kadının bacaklarına sarılıyorlar. Kadın, çocukların sırtlarına küçük şaplaklar atıyor. Elinin her hareketinde pörsümüş göğüsleri sarsılıp sarkaç gibi salınıyor: Tanrı sizinle olsun, diye söze giriyor Angélica Ana. Sonra, ağzından homurtular, tükürükler saçılmaya, çatlak, kaba saba ve ıslık gibi sesler dökülmeye başlıyor. Tükürmek için duraklıyor, sonra daha da çok bağırarak adeta savaşılarak homurdanmayı sürdürüyor. Sürekli, ama sürekli olarak homurdanıyor. Derken elleri de hareketleniyor; Aguaruna'ların solgun, donuk, kayıtsız bakışları altında gösterişli çizgiler çiziyor. Yerlilerle kendi dilleriyle konuşuyor; Çocuklar, gürültü etmeyin, eğer bizi bir fark ederlerse korkuya kapılırlar. Anneciğe baksanıza, tam da Chuncho'lar¹ gibi tükürüyor. Bir Hıristiyan'ın onlarla kendi dilleriyle konuşması hoşlarına gidiyordur, değil mi Çavuş? Çavuşsa uyarılarını sürdürüyor: Aman çocuklar, sakın gürültü etmeyin. Angélica Ana'nın homurtuları kulübeye alabildiğine net, güçlü, ancak bir o kadar da akortsuz bir tonda ulaşıyor. Kara ve Kılavuz Nieves burunlarını duvara dayamışlar, şimdi onlar da alanda olan biteni dikizliyorlar. Anamız onları kafesledi bile çocuklar, şurası kesin ki onları az çok tanıyor.

1. Peru kökenli bir grubun erkeği. Kadınlarına da chuncha denir. (Y.N.)

Ünlü Perulu yazar Mario Vargas Llosa, iktidar yapılarını çözümleyen, bireysel direnişleri, isyan ve yenilgileri dile getiren eserleriyle dünya edebiyatında özel bir yere sahip...

© Forchê Barretti

Eğer *Kent ve Köpekler* (o dönem Vargas Llosa'nın çok severek olduğu) Hemingway tarzı sofistike bir "sert-erkekler öyküsü"yse *Yeşil Ev* çok daha katmanlı ve kültürel genişliği çok daha iddialı bir kitaptır. Burada Peru'nun farklı bölgelerindeki iki kültür önce karşı karşıya getirilip sonra iç içe geçirilir: Peru'nun Avrupalı fetihçilerin mezalim ve kültürel yayılmalarından önceki kültürünü sürdüren yerel kabilelerin Hıristiyanlık ve modernleşmeci Avrupalı girişimlerle yaşadığı gerilim ve uyuşmazlıklar, çölün ortasında bulunan ve Vargas Llosa'nın bir ahlaki sorundan çok hayatın vazgeçilmez bir parçası olarak resmettiği "yozlaşma"nın sembolü kerhane ve bir yerli kızın "modernleşmek" üzere gönderildiği manastır, *Yeşil Ev*'in mekânlarıdır. Vargas Llosa'nın bu önemli ve kapsamlı ilk romanlarında karakterler bir ailenin farklı kuşaklarına mensup üyeleri olarak değil, Avrupa tarafından belirlenmiş bir medeniyet şeması veya cetvelinin farklı yerlerdeki konumlarına göre sıralanır. Aynı ve farklı zaman dilimlerinde var olan bilinçler arasında yaptığı geçişler bu ilk romanlardan itibaren Vargas Llosa'nın alametifarikası olmuştur.

KAYA GENÇ

Kapak resmi: PAUL GAUGUIN

ISBN 978-975-510-091-3

9 789755 100913